

Юлия. (*за себѣ си*) Ахъ, Боже, Боже, да са смѣя ли или да плача.

Г-жя Дромелъ. Любезний ми Г-нъ Илия — небивайте будала де.

Илия. Че такжъз ли сжмъ?

Г-жя Дромелъ. Кажете на внуката ми, защо сте дошли.

Илия. О хо, тя го вече знае.

Юлия. Да — зная го .

Илия. (*клати си ухиленъ глава та*)

Юлия. менѣ ли е това?

Илия. А ха — защо то ми крайно угодявате. Илия, каза ми мама, Илия, ще видишъ едно красно, напѣто момиче; Илия, каза мама, ще видишъ осмо то чудо на свѣта.

Юлия. А пакъ азъ осмо то чудовище.

Г-жя Дромелъ. Дѣчица, сега трѣбва да са запознаите.

Юлия. Ахъ, азъ го познавамъ вече доста.

Г-жя Дромелъ. Не глѣдайте внуката ми; тя е малко опѣрничява — но ще омѣкне; поговорете и малко отъ сѣрдце (*отива си*)

ЯВЛЕНИЕ ОСМО .

Юлия и Илия

Илия. Отъ сѣрдце — хи, хи — че мое то сѣрдце не може да хортува. Но азъ ви донесохъ нѣщо, нерачихъ да ви го дамъ прѣдъ стрина, на коя то отъ учтивость трѣбваше да дадете нѣщичко (*подава и единъ пакетъ*)

Юлия. Какво е туй?

Илия. Вижте сама.

Юлия. (*отваря го*) Мастакулка!

Илия. (*клати глава ухиленъ*) а ха — хемъ добра. По назъ я правятъ много добръ.

Юлия. Видъ тѣ и единъ човѣкъ.

Илия. То ужъ за смѣхъ, разбиратели? туй ужъ сжмъ азъ.